

Evangelietekst: Matt 28,1-10

¹ Da sabbaten var over og det begynte å lysne den første dagen i uken, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å se til graven. ² Med ett ble det et kraftig jordskjelv, for en Herrens engel steg ned fra himmelen, gikk fram og rullet steinen til side og satte seg på den. ³ Han var som et lyn å se til, og drakten var hvit som snø. ⁴ Vaktene skalv av redsel da de så ham, og de ble liggende som døde. ⁵ Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: «Frykt ikke! Jeg vet at dere leter etter Jesus, den korsfestede. ⁶ Han er ikke her, han er reist opp, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå! ⁷ Skynd dere av sted og si til disiplene hans: 'Han er reist opp fra de døde, og han går i forveien for dere til Galilea; der skal dere få se ham.' – Nå har jeg sagt dere det.»

⁸ Da skyndte de seg bort fra graven, redde, men jublende glade, og de løp for å fortelle det til disiplene. ⁹ Og se, Jesus kom mot dem og sa: «Vær hilset!» De gikk fram og omfavnet føttene hans og tilba ham. ¹⁰ Jesus sa til dem: «Frykt ikke! Gå og si til mine brødre at de skal dra til Galilea. Der skal de se meg.»

Slik lyder det hellige evangelium.

La oss synge vårt høytidsvers nr. 193 «Han er oppstanden, store bud!»

Han er oppstanden, store bud! Min Gud er en forsonet Gud,
min himmel er nå åpen! Min Jesu seierrike død fordømmelsenes piler brøt
og knuste mørkets våpen! Å røst, min trøst! Ved hans seier, som jeg
eier, helved bever. Han var død, men se, han lever!

I grålysningen den første påskedagsmorgen kom håpet og lyset til en verden i mørke. Vi vet å sette pris på lyset. Vinteren kan være lang og grå her til lands, men i dag gikk vi over til sommertid. Vi stilte klokka inn på den lyse årstid og stod opp én time tidligere. Det er noe så håpefullt og godt over å oppleve at det går mot enda en sommer.

I gamledager pleide folk noen steder i landet vårt å dra opp på fjellet tidlig påskemorgen. Man forestilte seg at sola i glede over oppstandelsen danset på himmelen nettopp påskemorgen. Det het seg også at hvis en kunne få syke med seg opp ville de bli bedre, for sola skulle ha en helbredende kraft denne helt spesielle morgenen.

I dag er det ikke sola på himmelen vi feirer, men livets sol og glede, Jesus Kristus. I og med hans oppstandelse brøt lyset fram som en soloppgang inn over alle som siden har tatt imot ham og trodd evangeliet.

Påskan har i mine ører noe befriende lyst over seg. I en verden der nyhetsbildet handler om krig, død og terror, handler påske om liv der en minst skulle tro at det kunne være noe levende. Det handler om håp der en trodde alt håp var ute. Kvinnene som kom til graven denne første påskemorgen var like lite forberedt på å finne Jesus levende, som vi er i forhold til våre kjære når vi går for å se til graven til noen vi en gang kjente. Vi venter ikke annet enn en gravstein og en grav.

Ofte finner vi et korsmerke på våre graver. Når velsignelsen lyses over forsamlingen ute på kirkegården, tegnes korsets tegn, slik det første gang ble tegnet i dåpen til påminnelse om å tilhøre den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus og tro på ham. Slik har våre kjære som nå er døde blitt korsmerket i sin dåp. Deres liv har vært så forskjellig. Noen har levd det livet de fikk i dåpen. Andre har latt troens liv dø. Atter andre har fått vende tilbake til den samme nåde de en gang ble døpt til, noen på det siste for å gripe fast i et håp.

Det er vel ikke alltid vi tenker over det, men hvorvidt påskens gode budskap virkelig blir et evangelium for oss, det handler om hvordan vi forholder oss til Jesus og til hans død og oppstandelse.

I dag trenger vi å høre at det er en sammenheng mellom langfredagens mørke og påskedagens lys. Kontrasten for oss består ikke bare i skifte av sinnsstemning fra sorg til glede, men i skifte av evighetsperspektiv fra en, slik Bibelen forkynner det, håpløst fortapt situasjon for alle, til at vi nå har fått en reell mulighet til frelse. Det er fordi oppstandelsen beviser at soningen for våre synder virkelig fant sted.

Som kristne har vi en utfordring fordi vi lever i en tid der forkynnelsen av syndenes forlatelse i deler av kirken i noen fall har blitt til syndenes tillatelse, og der man ikke lenger hører ord om synd og fortapelse i kontrast til frelse. I dette er det et mer avgjørende skille enn mange har tatt innover seg. Det handler om ja eller nei til apostlenes lære. La oss ikke møte denne utfordringen med resignasjon, men med frimodig forkynnelse av Bibelens lære som lov og evangelium. For det er her vi er ved kjernen i hva det sanne evangeliet er. Påske handler om liv av døde – en positiv mulighet til å si et rungende ja til Guds frelse – og det enkelte mennesket stilles på valg.

I Rom 6 står det om oss og Jesus: «Vi ble begravet med ham da vi ble døpt med denne dåpen til døden.» Dåp til døden handler om langfredag. Så står det videre: «Og som Kristus ble reist opp fra de døde ved sin Fars herlighet, skal også vi vandre i et nytt liv.» Å vandre i et nytt liv handler om fortsettelsen, der vi er i dag. Vårt kall er å leve slik Gud vil det i oppgjør og forsoning med Gud og våre medmennesker. Det er vår forpliktelse. Så står det også: «Har vi vokst sammen med Kristus i en død som er lik hans, skal vi være ett med ham i en oppstandelse som er lik hans.» Rom 6,4f. Ennå hører det framtida til, og vi gleder oss over alle dem som har gått i forveien og venter på denne dagen sammen med oss.

I dåpen lød det et løfte fra kirkens Herre: «Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.» Matt 28,20. Påskedagens evangelium er at vi skal slippe å gå gjennom livet alene. Vår Frelser lever! Han hadde omsorg og kjærlighet nok til å gå inn i lidelsen for våre synders skyld. Han har også omsorg og kjærlighet nok til å ta seg av oss gjennom livet.

Ser vi oss om, så ser vi at verden fortsatt er den samme gamle til tross for påskens under. Visst skjer det kriger og ulykker, og mye urett. Alt dette er uendelig vondt for dem som rammes, men sett på betydelig avstand og i et mye større perspektiv tenker

jeg at det er som snøfall i mars. Det hender jeg er lei av vinteren. De årene snøen legger seg tidlig tenker jeg det blir en hard og lang vinter. Daler derimot snøen ned rundt påsketider, da vet jeg at det kun er et spørsmål om dager, relativt kort tid før varmen og våren for alvor bryter gjennom. Våren har kommet. Vi ser allerede det spirer.

Slik også med oppstandelsen. Det avgjørende har allerede skjedd i vår historie. Jesus har vunnet, vårsola er kommet. Det er kun et spørsmål om tid før kraften av Jesu oppstandelse gjennomstråler alt for oss som tror. En dag skal Gud la det komme en evig vår og sommer.

Vi vet at Jesus lever. Han har vunnet over døden og djevelen. Vi har del i hans seier. Det er bare et spørsmål om tid, ikke det at verden blir god – det blir den ikke, men det at Herrens gjenkomst skjer. Da kommer det som står skrevet i 1 Tess 4: «Og så skal vi være sammen med Herren for alltid. Trøst da hverandre med disse ordene!» (1 Tess 4,17).

Etter oppstandelsen har verken døden eller livet blitt det samme for den som tror. Dødens brodd er borte. Med en ny framtid følger et rikere liv. For disiplene ble møtet med den oppstandne Jesus så avgjørende at de samlet seg til gudstjeneste hver første dag i uken, det vil si søndag, for å feire at Jesus lever. Siden har vi fortsatt å samles til gudstjeneste søndag formiddag i tro og visshet om at Jesus ikke er mindre nær som usynlig enn som synlig. Til dette fellesskapet har Jesus gitt løfte om sitt nærvær i ord og sakrament.

Påskemorgen forvandlet natten til dag, og mørke til lys for evig og alltid. Etter som det lysner av dag, bryter også lovsangen ut fra menighet til menighet, fra land til land, på alle jordens tungemål – en takk til han som ble overgitt til døden for våre synder og oppreist for at vi skulle bli rettferdige for Gud. (Rom 4,25) Vi har en levende frelser, et budskap om håp og framtid for alle som tror. Det er påskedagens evangelium.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.